

רונית נתיב ז"ל

ב-31 באוקטובר 2006, לאחר מאבק קשה ואמיץ באופן יוצא דופן במחלת הסרטן, הלכה מאיתנו פרופ' רונית נתיב. רונית, הידרוגאולוגית, הייתה חברה במחלקה לקרקע ומים בפקולטה לחקלאות מדעי המזון ואיכות הסביבה של האוניברסיטה העברית.

רונית נולדה בשנת 1949. לאחר שרות צבאי בנח"ל, שם גם הכירה את בעלה מיכה,

למדה רונית גיאוגרפיה ויחסים בינלאומיים באוניברסיטה העברית. לאחר סיום התואר הראשון בשנת 1972 החליטה רונית על שינוי כיוון מקצועי ואת התואר השני כבר עשתה בהידרולוגיה, גם הוא באוניברסיטה העברית. לאחר סיום התואר, בשנת 1976, פנתה רונית דרומה והייתה מחלוצות המחלקה למשאבי מים במכון לחקר המדבר בשדה בוקר. את הדוקטוראט, שעסק בתנועת תמלחות באקוויפרים עמוקים, קיבלה בשנת 1984 מהמחלקה לגיאולוגיה באוניברסיטת בן-גוריון. בין השנים 1984 – 1986 הייתה רונית פוסט-דוקטוראנטית באוניברסיטת אוסטיין, טקסס, בארה"ב. מאז שנת 1986, אז חזרה מפוסט-דוקטוראט ונקלטה כמרצה באוניברסיטה העברית, חנכה רונית דור של הידרוגיאולוגים המצויים כיום הן באקדמיה והן בחברות רבות העוסקות בנושאי מים וסביבה בישראל.

רונית האמינה בעבודה קשה ויסודית, לימוד מתמיד, בכניסה לפרטים ובעבודת צוות. "לחפף", "לעגל פינות", "להסתדר איכשהו", הם ביטויים שלא נכללו בלקסיקון של רונית. היא בלטה תמיד במרץ אינסופי ויכולת עבודה אינטנסיבית נדירה שעוררה לעיתים תהיות על מקורות האנרגיה הבלתי נדלים. מעבר ליכולות אקדמיות מעולות, שבלטו על כל צעד ושעל לאורך קריירה אקדמית מרשימה, הייתה רונית אדם אכפתי, קשוב, וישר באופן נדיר במקומותינו. אישה נדירה באיכויותיה שתמיד דרשה מעצמה יותר, הרבה יותר, משציפתה מאחרים – והיו לה ציפיות גבוהות. הקשר האישי והאכפתיות האמיתית, מתוך הלב, היוו בסיס בעבודה עם רונית או תחת הנהגתה. תכונות אלו אפיינו את רונית והפכו אותה לאהובה ומוערכת על עמיתה והסטודנטים הרבים שעבדו איתה.

עבודתה המקצועית של רונית לאורך השנים כללה מגוון מחקרים. נכללים בהם מחקרים רחבי היקף, עתירי כוח אדם ותקציב, באזור רמת חובב, אשדוד ובאזור רמת השרון. אך גם מחקרים קטנים יותר באקוויפר החוף של ישראל, בנושאי זרימות באקוויפרים עמוקים, וגם בדנמרק, אנגליה ובטורקיה. תחומי המחקר של רונית היו רבים וכללו זרימה בסדקים, הידרוגיאולוגיה אזורית, איזוטופים במי תהום, מי

תהום עמוקים, תמלחות והסעה של מזהמים אל אקוויפרים ובתוכם. ההזדהות העמוקה אותה חשה עם מקצוע ההידרולוגיה בו בחרה לעסוק והחשיבות האמיתית שראתה במשאבי המים של ישראל בלטו באופן בו העבירה את הקורסים אותם לימדה והם, יחד עם אישיותה המרשימה, הם שהפכו אותה למרצה מצטיינת עם מספר הולך ועולה של תלמידים משנה לשנה. מעבר לעניין המדעי הטהור, מעבר לעשרות פרסומים בעיתונים מובילים, זכיות רבות בקרנות מחקר יוקרתיות ועשרות סטודנטים לתואר שני ושלישי, רונית ראתה חשיבות עליונה וכנה בטיפול בבעיות סביבתיות בישראל ובניסיון להתמודד עמם בכל האמצעים ובכל הכלים הקיימים. קשיים טכניים, מחסומים בירוקראטיים, מגבלות תקציביות, כניסה לתחומים חדשים והצורך בשיטות או ידע שאיננו קיים "על המדף" מעולם לא היוו מחסום עבור רונית. כאשר רונית, "הבולדוזרית" כפי שכינינו אותה לעיתים, החליטה – לבסוף המטרה תושג, כפי שהוכח פעמים רבות לאורך השנים. רונית הייתה חוקרת מובילה בתחומה בעולם ומאמריה ועבודותיה היו בעלי השפעה רבה על הקהילה ההידרוגיאולוגית העולמית. עד לאחרונה, לא היה כנס אחד שאליו הגעתי כחוקר שלא נדרשתי על ידי אנשים רבים לשלומה של רונית. התגובות הרבות שהגיעו, מהעולם כולו, לאחר לכתה של רונית, הראו כי תחושת האובדן הן ברמה המקצועית והן ברמה האישית מאחדת את עמיתיה ומוקיריה הרבים של רונית בעולם כולו.

ואסיים בנימה מעט אישית. לי, כמו לסטודנטים אחרים רבים של רונית, הייתה רונית מעין אמא שנייה. תמיד קשובה לבעיות מקצועיות ואישיות כאחד, תמיד מנסה לסייע ולעזור ככל יכולתה ותמיד שמחה בהצלחתך, כאילו הייתה ההצלחה האישית שלה. בסערות, במשברים ובהתלבטויות, תמיד ידעה רונית לתת תחושת ביטחון ורוגע. כאשר המחקר נתקע, הדברים לא הסתדרו, הכול הלך הפוך, תמיד ברור היה לאן צריך לפנות ומאין תבוא הישועה. לכתה של רונית הותיר חלל עצום, חלל שיקשה למלאו, חלל שקשה לבטא במילים. תמיד, תמיד תישאר רונית בליבנו.

כתב: נעם ויסברוד